

Sygn. VPa 24/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2016 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Łapińska

Sędziowie: SSO Urszula Sipińska-Sęk (spr.)

SSO Adam Bojko

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko (...) w R.

o wynagrodzenie

na skutek powódki M. S. i pozwanego (...)

w R. od wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku IV Wydziału Pracy

z dnia 8 grudnia 2015r. sygn. IV P 82/15

I. z apelacji pozwanego (...) w R.:

zmienia zaskarżony wyrok i oddala powództwo,

II. odrzuca apelację powódki M. S.,

III. nie obciąża powódki M. S. kosztami procesu za I i II

instancję.

Sygn. akt *V Pa 24/16*

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 28 sierpnia 2015 roku skierowanym przeciwko (...) w R. powódka M. S. wnosila o:

- zasądzenie od strony pozwanej na jej rzecz kwoty 9.667,33 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 23 czerwca 2014 roku z tytułu „dodatku czasowego” ustalonego w Zarządzeniu nr (...) Dyrektora (...) w R. w sprawie realizacji obowiązku określonego w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 października 2010 roku o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (D. U. Nr 230, poz. 1507) poprzez przeznaczenie kwoty 4.262.222,17 złotych na wzrost wynagrodzeń zatrudnionych w (...) w R.;

- zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów ewentualnego zastępstwa procesowego;
- rozpoznanie sprawy także pod nieobecność powódki;

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 8 grudnia 2015r. w sprawie IVP 82/15 Sąd Rejonowy w Radomsku zasądził od pozwanego (...) w R. na rzecz powódki M. S. kwotę 9.667,33złoty z ustawowymi odsetkami od dnia 28 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 900,00 (złoty tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego).

Podstawę wyroku stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

Powódka M. S. była zatrudniona w pozwanym (...) w R. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony od dnia 1 listopada 1979 roku na stanowisku (...) – ostatnio na stanowisku starszej (...) w Zakładzie (...) pozwanego (...) w R.. W ostatnim okresie od dnia 17 sierpnia 2009 roku do dnia 16 sierpnia 2011 roku na podstawie umowy na czas określony i od 19 września 2011 roku do dnia 23 października 2012 roku także na podstawie umowy na czas określony.

Z dniem 23 października 2012 roku strony rozwiązały umowę o pracę na mocy porozumienia stron z powodu przejścia powódki na rentę.

W okresie od 22 grudnia 2010 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku powódka nie otrzymała podwyżki wynagrodzenia z tytułu realizacji obowiązku określonego w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 października 2010 roku o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (D. U. Nr 230, poz. 1507).

Powódka od października 2014 roku do kwietnia 2015 roku otrzymywała dodatek do wynagrodzenia w kwocie 214,83 złotych co dało łączną kwotę 1.503,81 złotych.

Sąd Rejonowy podniósł, że ustalony stan faktyczny jednoznacznie prowadzi do wniosku, że pozwany szpital nie zrealizował w stosunku do powódki obowiązku określonego w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 października 2010 roku o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (D. U. Nr 230, poz. 1507). Kwoty przypadające do wypłaty nie były kwestionowane przez stronę pozwaną, co zostało potwierdzone w § 1 Zarządzenia nr (...) Dyrektora (...) w R. w sprawie realizacji obowiązku określonego w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 października 2010 roku o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (D. U. Nr 230, poz. 1507).

Strona pozwana podnosiła jedynie argument, że powódka nie pozostawała w zatrudnieniu w dniu 31 grudnia 2012 roku.

W ocenie Sądu trafny jest zarzut powódki, że Zarządzenie nr (...) Dyrektora (...) w R. w sprawie realizacji obowiązku określonego w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 października 2010 roku o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (D. U. Nr 230, poz. 1507), które w § 1 pkt 5 pozbawia prawa do wynagrodzenia pracowników, których umowa rozwiązała się przed dniem 30 kwietnia 2014 roku jest sprzeczne z treścią przepisu art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 października 2010 roku o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (D. U. Nr 230, poz. 1507). Przepis ten nie przewiduje uprawnień dla dyrektora zakładu opieki zdrowotnej określania, którym pracownikom zatrudnionym w okresie od 22 grudnia 2010 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku przysługuje tzw. „dodatek czasowy” do wynagrodzenia. Podobnie nie może powodować utraty prawa do tego wynagrodzenia pracowników, którzy nie pozostawali w zatrudnieniu w dniu 31 grudnia 2012 roku jak to uczyniono w przypadku powódki, która była zatrudniona na stanowisku starszej (...) od 22 grudnia 2010 roku do 23 października 2012 roku.

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne jak też wskazane przepisy prawa Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo i orzekł jak w sentencji wyroku. Orzekając o odsetkach Sąd uznał, że datą wymagalności roszczeń jest dzień wniesienia pozwu.

Kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wynikającą z treści art. 98 § 1 k.p.c. Sąd zasądził na rzecz powódki zwrot kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Apelacje od wyroku wniósł pozwany oraz strona powodowa.

Pełnomocnik powódki w apelacji przedmiotowemu wyrokowi zarzuciła:

- 1) naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art.359 § 1 k.c. i art. 481§ 1 k.c. poprzez dokonanie ich błędnej wykładni w zakresie określenia początkowej daty wymagalności roszczenia w kontekście przepisów ustawy z dnia 22 października 2010 roku o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej a konkretnie art. 2 ust. 4;
- 2) dokonanie nietrafnych ustaleń w zakresie wymagalności roszczenia w kontekście art. 84 k.p. i art. 87 k.p.

W oparciu o tak skonstruowane zarzuty pełnomocnik powódki wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie zasądzonych odsetek ustawowych i zasądzenie ich w zgodzie z żądaniem pozwu oraz zasądzenie kosztów procesu za II instancję.

W odpowiedzi na apelację powódki pełnomocnik pozwanego wniósł o odrzucenie apelacji na podstawie art. 373 k.p.c. w zw. z art. 370 k.p.c., ewentualnie jej oddalenie w całości oraz o przyznanie pozwanemu od powódki kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem Okręgowym według norm przepisanych.

Pozwany w apelacji wyrokowi zarzucił:

- 1) naruszenie art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 października 2010 roku o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 230, poz. 1570) poprzez przyjęcie, że przepis ten stanowi podstawę do uwzględnienia roszczeń powódki, kwoty jej należnej i wymagalności roszczenia;
- 2) naruszenie art. 9 § 1 Kodeksu pracy poprzez pominięcie okoliczności, że postawę do ustalenia wysokości kwot należnych z tytułu wzrostu wynagrodzeń, o jakim mowa w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 października 2010 roku o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 230, poz. 1570), jak też terminu ich wymagalności stanowi Porozumienie datowane na dzień 22 września 2015 roku zawarte przez (...) w R. z czterema organizacjami związkowymi działającymi w (...), a następnie uzgodnione w dniu 30 września 2015 roku z pozostałymi trzema organizacjami związkowymi, które to porozumienie ostatecznie określiło krąg osób uprawnionych do wypłat w związku z realizacją ustawy z dnia 22 października 2010 roku o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 230, poz. 1570), kwoty przypadające dla poszczególnych osób jak też termin realizacji wypłat przez Szpital (wymagalność roszczeń).

W oparciu o tak skonstruowane zarzuty pełnomocnik pozwanego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa M. S. w całości oraz zasądzenie od powódki kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 27 września 2016 roku pełnomocnik pozwanego poparł swoją apelację i wniósł o odrzucenie apelacji strony powodowej.

Pełnomocnik powódki poparł własną apelację i wniósł o oddalenie apelacji strony pozwanej.

Sąd Okręgowy dodatkowo ustalił:

W dniu 22 września 2015r. pozwany (...) w R. zawarł ze Związkami Zawodowymi działającymi w (...) porozumienie kończące spór zbiorowy z dnia 22 kwietnia 2014r.

W § 1 porozumienia strony wspólnie uzgodniły, że pracodawca dokona zmiany zarządzenia nr (...) w ten sposób, że:

1) pozostała do przeznaczenia na wzrost wynagrodzeń kwota 3.319.719,59zł. będzie wypłacona poprzez wzrost wynagrodzeń pracowników (...) w R. dokonany w następujący sposób:

a) kwota 214zł. brutto dla pracowników wykonujących zawód (...);

b) kwota 80zł. brutto dla pozostałych (innych niż w punkcie a) pracowników zatrudnionych w (...) w R..

Kwoty, o których mowa w pkt 1) powyżej zostaną włączone do wynagrodzenia zasadniczego każdego pracownika pozostającego w stosunku pracy ze (...)w R., na podstawie porozumienia zmieniającego zawartego z danym pracownikiem, z mocą obowiązującą od 1 września 2015 roku Na mocy wskazanych porozumień zmieniających dodatek czasowy określony Zarządzeniem przestanie być wypłacany z mocą od 1 września 2015 roku.

W przypadku, kiedy dany pracownik odmówi zawarcia porozumienia zmieniającego, będzie mu wypłacany dodatek czasowy określony Zarządzeniem na dotychczasowych zasadach.

Zgodnie z § 1 ustęp 3 pkt 3 porozumienia podwyżki wynagrodzeń, o których mowa w punkcie 1 będą dotyczyły tych pracowników, którzy byli zatrudnieni w (...) w R. na dzień 31 grudnia 2012r. i są zatrudnieni na dzień zawarcia porozumienia bez względu na przerwy w zatrudnieniu.

Każdy z pracowników, który był zatrudniony w (...) w R. na dzień 31.12.2012 roku, a który nie jest zatrudniony na dzień zawarcia niniejszego Porozumienia otrzyma wypłatę kwoty obliczonej w następujący sposób:

- były pracownik, który wykonywał na dzień 31.12.2012 roku zawód (...) i położnej: kwota wynikająca z podziału kwoty 3,196.666.63 zł przez ilość osób wykonujących zawód (...) i położnej zatrudnionych na dzień 31.12.2012 roku,

- pozostali pracownicy: kwota wynikająca z podziału kwoty 1.065.555.54 zł przez ilość pracowników nie wykonujących zawodu (...) i położnej zatrudnionych na dzień 31.12.2012 roku.

Porozumienie stanowi całość uzgodnień pomiędzy stronami oraz ostatecznie reguluje wszelkie rozliczenia stron związane z realizacją obowiązku, o którym mowa w art. 2 ust 1 ustawy z dnia 22 października 2010r. o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej.

(dowód: porozumienie- k.123-126 akt)

W dniu 30 września 2015 roku Dyrektor (...) w R. wydał Zarządzenie nr (...) zmieniające Zarządzenie nr (...) poprzez przeznaczenie kwoty 4.262.222,17 zł na wzrost wynagrodzeń osób zatrudnionych w (...) w R. na warunkach wymienionych w porozumieniu z dnia 22 września 2015r.

(dowód: zarządzenie nr (...) – k. 128-130 akt).

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył co następuje:

Apelacja pozwanego zasługuje na uwzględnienie, gdyż podniesione w niej zarzuty naruszenia prawa materialnego tj. art. 2 ust 1 ustawy z dnia 22 października 2010r. o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (dz. U nr 230, poz. 1570) oraz art 9 k.p. są uzasadnione.

Ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny, po uzupełnieniu, Sąd Okręgowy przyjmuje za własny, uznając za wystarczający do rozpoznania apelacji. Sąd Okręgowy nie podziela jedynie ustaleń Sądu Rejonowego, że powódka od października 2014 roku do kwietnia 2015 roku otrzymywała dodatek do wynagrodzenia w kwocie 214,83 złotych co dało łączną kwotę 1.503,81 złotych. Powódka ani pozwany nie potwierdzili tej okoliczności, a w aktach sprawy brak na to jakiegokolwiek dowodu.

Powódka wystąpiła jak wynika z pozwu z roszczeniem o zapłatę zaległego wynagrodzenia. Sprawa tak została zadekretowana i prowadzona. Brak było podstaw prawnych do uwzględnienia przez Sąd Rejonowy tak

sformułowanego powództwa na podstawie art. 2 ust 1 ustawy z dnia 22 października 2010r. o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (dz. U nr 230, poz. 1570). Stosownie do treści tego przepisu od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy czyli **od 6 listopada 2010r. do dnia 31 grudnia 2012 r. w przypadku wzrostu kwoty zobowiązania Narodowego Funduszu Zdrowia**, o której mowa w art. 136 pkt 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.²⁾), **wobec samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej**, w stosunku do kwoty wynikającej z poprzedniej umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej dotyczącej tego samego rodzaju lub zakresu świadczeń opieki zdrowotnej, **kierownik samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej jest obowiązany do przeznaczenia nie mniej niż 40% kwoty**, o którą wzrosło zobowiązanie, **na wzrost wynagrodzeń osób zatrudnionych w tym zakładzie**, przy czym 3/4 tych środków kierownik samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej przeznacza na wzrost wynagrodzeń osób wykonujących zawód (...) albo położnej w tym zakładzie. Wykonywanie obowiązku, o którym mowa w art. 2 ust. 1 cyt. wyżej ustawy, następuje w uzgodnieniu z zakładową organizacją związkową. W przypadku gdy w samodzielnym publicznym zakładzie opieki zdrowotnej działa więcej niż jedna organizacja związkowa, organizacje wspólnie uzgadniają wykonanie obowiązku, o którym mowa w ust. 1.

Przepis art. 2 ust 1 ustawy - jak wynika wprost z jego treści - nie stanowi podstawy indywidualnych roszczeń o podwyżkę wynagrodzenia za pracę.. Wynika to choćby z ustępu 2 artykułu 2 ustawy, który stanowi, że wzrost wynagrodzeń następuje w uzgodnieniu z zakładową organizacją związkową. Z przepisu tego nie wynika roszczenie o podwyższenie wynagrodzenia, jak to błędnie przyjął Sąd Rejonowy, gdyż nie dotyczy on w ogóle wysokości poszczególnych wynagrodzeń i ich ewentualnego wzrostu. Przepis ten rodzi jedynie obowiązek kierownika przeznaczenia 40% globalnie określonej kwoty (o którą wzrosło zobowiązanie NFZ wobec samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej w stosunku do kwoty wynikającej z poprzedniej umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej dotyczącej tego samego rodzaju lub zakresu świadczeń opieki zdrowotnej) na podwyżki wynagrodzeń osób zatrudnionych w tym zakładzie i tylko taki jest jego sens. (por. wyrok SN z dnia 16 lutego 2011r. I PK 219/10, wyrok SN z 22 września 1999 r., I PKN 267/99, OSNAPiUS 2001 nr 2, poz. 38). Dyrektor pozwanego Szpitala zrealizował ustawowy obowiązek wydając Zarządzenie nr (...) z dnia 23 czerwca 2014r. które następnie zostało zmienione w uwzględnieniu zawartego ze związkami zawodowymi porozumienia z dnia 22 września 2015r. zarządzeniem nr z dnia września 2015r. Powódka jako była pracownica pozwanego, której stosunek pracy ustał z dniem 23 października 2012r. nie była objęta jego treścią. Porozumienie jako mające oparcie w ustawie tj. w art. 2 ust 2 ustawy z dnia 22 października 2010r. o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej, który wyraźnie dopuszcza zawarcie porozumienia zbiorowego regulującego kwestie wzrostu wynagrodzeń pracowników oraz regulujące prawa i obowiązki wynikające ze stosunku pracy w myśl art. 9§1 k.p. stanowi źródło prawa pracy. W konsekwencji jedynie porozumienie zbiorowe z dnia 22 września 2015r., a nie przepisy ustawy z dnia 22 października 2010r. o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej, może stanowić normatywną podstawę indywidualnych roszczeń pracowników. Zgodnie z porozumieniem do wzrostu wynagrodzeń zostali uprawnieni także byli pracownicy pozwanego, ale tylko ci którzy byli zatrudnieni u pozwanego w dniu 31 grudnia 2012r. Tym samym powódka jako była pracownik pozwanego, z którym stosunek pracy ustał przed 31 grudnia 2012r., nie była uprawniona do wypłaty w/w wynagrodzenia. Przepisy porozumienia jak i wydanego na jego podstawie nowego zarządzenia Dyrektora pozwanego Szpitala nie dawały jej roszczenia do dochodzenia od pozwanego wynagrodzenia.

Pełnomocnik powódki na rozprawie apelacyjnej podniósł, że pozbawienie powódki mocą porozumienia zbiorowego prawa do wzrostu wynagrodzenia za okres od 22 grudnia 2010r. do 23 października 2012r. narusza art. 18 ^{3a} k.p. w sprawie równego traktowania pracowników, ponieważ arbitralnie ogranicza wysokość wypłat dodatków pracownikom, którzy byli zatrudnieni u pracodawcy w okresie obowiązywania przepisu art. 2 ust 1 ustawy z dnia 22 października 2010r.

Dochodzenie roszczeń z tytułu naruszenia zasady równego traktowania reguluje art. 18^{3d} k.p. Stosownie do jego treści osoba, wobec której pracodawca naruszył zasadę równego traktowania w zatrudnieniu, ma prawo do odszkodowania w wysokości nie niższej niż minimalne wynagrodzenie za pracę, ustalone na podstawie odrębnych przepisów.

W niniejszej sprawie powódka nie dochodziła jednak odszkodowania z tytułu naruszenia zasady równego traktowania w zatrudnieniu, a jak wynika z treści pozwu wypłaty zaległego wynagrodzenia ustalonego w Zarządzeniu nr (...) na podstawie art. 2 ust 1 ustawy z dnia 22 października 2010r. Roszczenie odszkodowawcze z tytułu dyskryminacji oraz roszczenie o wynagrodzenie to dwa zupełnie odrębne roszczenia. Różne też są podstawy prawne tych roszczeń oraz skład sądu uprawniony do ich rozpoznania. Sprawy o odszkodowanie z tytułu dyskryminacji rozpoznawane są w składzie ławniczym, a sprawy o wynagrodzenie w składzie jednego sędziego (art. 47 k.p.c.). Tym samym niedopuszczalne jest dochodzenie w jednym postępowaniu zasądzenia zaległego wynagrodzenia oraz odszkodowania z tytułu naruszenia zasady nierównego traktowania.

Z kolei przedmiotem rozpoznania apelacyjnego może być tylko to roszczenie, które było rozpoznane przez Sąd pierwszej instancji. A ten rozpoznał roszczenie powódki o wynagrodzenie. Pełnomocnik powódki na etapie apelacji w rzeczywistości dąży do modyfikacji podstawy faktycznej i prawnej roszczenia, zaś taka modyfikacja roszczenia na etapie postępowania apelacyjnego jest niedopuszczalna w świetle art. 383 KPC. W postępowaniu apelacyjnym nie można bowiem rozszerzyć żądania pozwu, ani występować z nowymi roszczeniami (art. 383 k.p.c.). Tak dokonana zmiana podstawy roszczenia stanowi w istocie wystąpienie z nowym żądaniem w miejsce dotychczasowego. W judykaturze przyjmuje się, że na etapie postępowania apelacyjnego niedopuszczalne jest dokonywanie zmiany powództwa, czy to poprzez zmianę podstawy faktycznej dochodzonych pierwotnie roszczeń, czy też przez wyeksponowanie nowego uzasadnienia zgłoszonego żądania, wynikającego z powołania się na przesłanki innego przepisu prawa materialnego, wskazanego jako nowa podstawa materialnoprawna dochodzonego roszczenia.

Reasumując Sąd Okręgowy na podstawie art. 386§ 1k.p.c zmienił zaskarżony wyrok i powództwo oddalił jako bezzasadne.

Biorąc pod uwagę, że powódka jest rencistką Sąd Okręgowy na zasadzie art. 102 k.p.c. nie obciążył jej kosztami procesu.

Apelacja strony powodowej podlegała natomiast odrzuceniu na podstawie art. 370 k.p.c. jako niedopuszczalna, z uwagi na brak przedmiotu zaskarżenia.

W judykaturze i doktrynie utrwalony jest pogląd, że zaskarżone może być tylko orzeczenie istniejące. Nie można zatem wnieść środka odwoławczego od orzeczenia, które nie zostało - w rozumieniu przepisów prawa procesowego - wydane. Chodzi tu zarówno o brak orzeczenia w ogóle, jak i o brak w wydanym orzeczeniu rozstrzygnięcia w określonym przedmiocie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2011 r. II PZ 34/11, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 października 1986 r., III CRN 244/86, OSNCP 1988, poz. 17)..

Tak jest w sprawie niniejszej, skoro zaskarżonym wyrokiem nie rozstrzygnięto o całości powództwa. Należy przypomnieć, że strona powodowa dochodziła zasądzenia od pozwanego kwoty 9667,33zł. z odsetkami od dnia 23 czerwca 2014r. Sąd Rejonowy zasądził żadaną pozwem głównym kwotę 9667,33zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 28 sierpnia 2015r., nie oddalając powództwa w jakimkolwiek zakresie.

Pełnomocnik powódki nie mógł zatem złożyć apelacji w części nieuwzględniającej powództwo tj. w zakresie odsetek od 23 czerwca 2014r. do 27 sierpnia 2015r., z uwagi na nieistnienie wyroku w tym zakresie. Brak negatywnego rozstrzygnięcia w wyroku (oddalenia powództwa w tym przedmiocie) skutkuje dla powódki brakiem przedmiotu zaskarżenia, a w konsekwencji niedopuszczalnością apelacji na podstawie art. art. 370 k.p.c.